

Čís. 4049.

Zástupce chudých, zřízený jen k provedení opravných prostředků obžalovaným ohlášených, nemůže bez zmocnění obžalovaného vzíti zpět zmateční stížnost obžalovaným opovězenou.

Zmateční stížnosti lze se vzdáti nejen výslovně, nýbrž i konkludentními činy (prohlášením obžalovaného, že nastupuje trest).

K »ukrývání« ukradené nebo zpronevěřené věci (§ 185 tr. zák.) se nevyhledává, by pachatel věc přímo převzal; stačí jakékoli pomocné jednání pachatelovo, jímž se »ukrývání« věci jinou osobou podporuje (na př. dovolil-li kdo jinému výslovně nebo mlčky, by ukradené věci v jeho bytě uschoval).

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, Zm I 881/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného Václava D-a do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 18. září 1930, pokud jím byl tento stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II a) tr. zák., vyhověl však zmateční stížnosti obžalovaného Jana M-y do téhož rozsudku, pokud jím byl tento stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek první stolice ve výrocích, týkajících se tohoto obžalovaného a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Obžalovaný Václav D. odpověděl proti rozsudku soudu první stolice odsuzujícímu ho pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c) a 176 II a) tr. zák., ihned po jeho prohlášení zmateční stížnost a odvolání a žádal, by mu byl ustanoven zástupce chudých (k provedení těchto opravných prostředků), a by byl tomuto zástupci doručen opis rozsudku. Dr. Josef M., jenž mu pak byl ustanoven zástupcem chudých a jemuž byl opis rozsudku doručen dne 3. října 1930, podal dne 10. října 1930 u soudu první stolice spis označený jako provedení zmateční stížnosti. Mezitím, dne 18. září 1930 nebo, jak obžalovaný D. tvrdí, »druhý den po vynesení rozsudku«, dne 19. září 1930, prohlásil obžalovaný D. u ředitelství věznice krajského soudu trestního v Praze-Pankráci protokolárně, že trest rozsudkem mu uložený nastupuje, ale odvolává se z výroku o výši trestu. Prvopis tohoto protokolu se ztratil; jeho opis jest však ve spisech. Ostatně udal obžalovaný D. dne 17. října 1930 před předsedou senátu soudu první stolice, který vynesl rozsudek, protokolárně, že se dal hned po vynesení rozsudku předvésti ředitelství věznice a že tam prohlásil, že trest přijímá a nastupuje, a že podává jen odvolání z výroku o výši trestu. Prohlášení zástupce chudých ze dne 4. listopadu 1930, »že běře vzhledem k prohlášení obžalovaného, že trest přijímá,

zmateční stížnost zpět«, není pro obžalovaného D-a závazné; neboť tento zástupce chudých, jenž byl zřízen jen ku provedení opravných prostředků obžalovaným D-em ohlášených, nemohl bez zmocnění obžalovaného vzíti zpět zmateční stížnost obžalovaným ohlášenou s právním účinkem pro obžalovaného. V tom však, že obžalovaný D., ohlásiv zmateční stížnost, později sám prohlásil, že trest nastupuje a odvolává se jen z výroku o výši trestu, jest spatřovati zřeknutí se zmateční stížnosti jím opověděné; zmateční stížnosti lze se vzdáti nejen výslovně, nýbrž i konkludentními činy, podle nichž nelze pochybovati o tom, že se oprávněná osoba zmateční stížnosti zřekla, a k takovým konkludentním činům náleží nepochybně i prohlášení obžalovaného, že nastupuje trest napadeným rozsudkem mu uložený a odvolává se jen z výroku o výši trestu. Poněvadž se obžalovaný vzdal zmateční stížnosti jím ohlášené, a poněvadž zřeknutí se opravného prostředku je neodvolatelné, bylo zmateční stížnost obžalovaného D-a podle § 4, čís. 1, a § 1, čís. 1 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, zamítnuti při neveřejné poradě.

Zmateční stížnost obžalovaného Jana M-y napadá rozsudek soudu prvé stolice, pokud jím byl tento obžalovaný uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) a b) tr. zák., a uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 4, 5 a 9 a) tr. ř. Ve vývodech, vztahujících se k tomuto důvodu zmatečnosti namítá, že rozsudek, jenž klade podle svého výroku stěžovateli za vinu, že věci obžalovaným Václavem D-em ukradené a v rozsudku blíže označené »ukryl«, nezjišťuje činnost stěžovatelovu, odpovídající pojmu »ukrývání« po rozumu § 185 tr. zák. S právním názorem stížnosti, že »ukrýváním« podle § 185 tr. zák. jest pozitivní činnost, směřující a způsobilá k tomu, by znemožnila neb alespoň ztížila oprávněné osobě opětne nabytí předmětu, jehož pozbyla, jest souhlasiti. Skutečnost, stížností v tomto směru zdůrazňovaná, že rozsudek nezjišťuje, že stěžovatel ukradené věci, o něž tu jde, převzal, je právně bezpodstatná, ano se k »ukrývání« ukradené nebo zpronevěřené věci podle § 185 tr. zák. nevyhledává, by pachatel ukradenou nebo zpronevěřenou věc přímo převzal. Stačí, jak ostatně stížnost sama v dalších vývodech připouští, jakékoli pomocné jednání pachatelovo, jímž se »ukrývání« takové věci jinou osobou (na příklad tím, kdo věc tu ukradl nebo zpronevěřil) podporuje. Podle toho stačilo by i zjištění, že stěžovatel dal obžalovanému D-ovi výslovně nebo mlčky povolení, by věci ukradené, o něž tu jde, v jeho bytě uschoval za tím účelem, by oprávněným osobám znemožnil nebo ztížil opětne nabytí věcí těch; i v takovém jednání bylo by spatřovati pozitivní činnost oné povahy. Rozsudek však zjišťuje v tomto směru v rozhodovacích důvodech jen, že při domovní prohlídce v bytě stěžovatelově bylo nalezeno mnoho věcí, které tam obžalovaný D. přinesl, a že stěžovatel musil věděti, že obžalovaný tolik věcí k němu přinesl a je tam uschoval, a nevyslovuje se vůbec o tom, v čem shledává ukrývání těchto (ukradených) věcí stěžovatelem. Podle toho není rozsudkem zjištěna činnost stěžovatelova, odpovídající pojmu »ukrývání« podle § 185 tr. zák. Poněvadž

rozsudek je podle toho ve výroku odsuzujícím stěžovatele pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) a b) tr. zák. stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., a poněvadž pro nedostatek skutkových zjištění po oné stránce nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního líčení, takže Nejvyšší soud jako soud zrušovací nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo za souhlasu generálního prokurátora zmáteční stížnosti obžalovaného M-y podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, při neveřejné poradě vyhověti, napadený rozsudek, pokud se týká tohoto obžalovaného, zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čís. 4050.

Nelze si stěžovati do usnesení, jímž rozhodl vrchní soud jako soud nadřízený ve smyslu § 35 odst. 5 zákona proti nekalé soutěži o stížnosti do rozhodnutí soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, N I 196/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném zasedání stížnost obviněného do usnesení vrchního soudu v Praze ze dne 28. listopadu 1930, odmítnuvšího jeho stížnost do usnesení krajského soudu v Chrudimi ze dne 20. října 1930, kterým bylo povoleno soukromému obžalobci v trestní věci pro přečin podle § 29 zákona proti nekalé soutěži prozatímní opatření podle § 35 tohoto zákona.

D ů v o d y :

Stížnost do usnesení vrchního soudu lze podati ve věcech trestních jen v případech v zákoně výslovně uvedených, na příklad v případě § 39 odst. 3 a § 63 odst. 2 tr. ř. Ani trestní řád ani zákon proti nekalé soutěži nemá ustanovení, podle něhož by bylo straně dovoleno, stěžovati si do usnesení, kterým rozhodl vrchní soud jako soud nadřízený ve smyslu § 35 odst. 5 zákona proti nekalé soutěži o stížnosti do rozhodnutí soudu první stolice. Bylo proto opravný prostředek obviněným jako dovolací stížnost označený odmítnouti jako nepřipustný.

Čís. 4051.

Povinnost oznámiti změny nastavší za vydávání (trestní zodpovědnost za ně) neobmezuje se jen na vydavatele, nýbrž postihuje i zodpovědného redaktora (§ 10 čís. 3, § 11 tisk. zák.).

Redaktor, který za uvězněného (úřadům oznámeného a na časopise uvedeného) zodpovědného redaktora ho skutečně zastává, neodpovídá ani za obsah časopisu (čl. III zák. čís. 142/1868), ani za to, že ona skutečně nastalá změna nebyla úřadům oznámena (§ 10, 11 tisk. zák.).

Ustanovení § 9 tisk. zák. je samostatným, od ustanovení §§ 10, 11 tisk. zák. odlišným trestným činem, jehož podmětem jest jen tiskař.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, Zm II 58/30).